

Jocelle leggur afturat, at hon eisini merkti, at Lindi kendist tungur í huga, tá hon tosaði við hann í fyrstuni, men hon visti ikki, hví so var. Hetta broyttist tó skjótt eftir at tey finga samband og vórðu vinir.

Møtast endiliga

Prátið um at vitja Jocelle í Filipsoyggjunum fylti meir og meir í samtalunum teirra millum, og um summarið 2013, umleið ein mánað eftir at tey møttust á netinum, keypti Lindi ein ferðaseðil til Filipsoyggjarnar. Hann hevði fri í nýggju dagar, og brúkti fyra av teimum døgnum at ferðast í og fimm dagar saman við Jocelle.

Flogfarið lendi og Lindi kom til Filipsoyggjarnar fyrri fyrstu ferð. Tað sum hann legði allar mest

merki til var hitin.

– Tað var øgiliga heitt, og kendist sum at verða sligin í andlitið av hita, sigur hann. Hann møtti tá Jocelle, og hon greiðir frá, at teirra fyrsta møti byrjaði við, at hon skeldaði Linda, tí hann legði taskuna hjá sær frá sær, tá hann kom úr húruvogninum. Tað er skjótt til, at onkur stjelur hana tá, flennir hon. Hann leggur afturat, at tað hevði hann ikki gjørt í dag, um hann vitjaði, men hann visti ikki betri tá.

– Eg setti mær fyrri, at eg skuldi vitja hana og síggja, hvussu lívið var har. Eg hugsaði eitt sindur um vandarnar við, at ferðast so langt tí eg kendi ikki umstøðurnar. Eg hevði tó sett mær fyrri at fara, og segði bara fólki, at eg fór at ferðast,

tí eg vildi síggja meir av heiminum, sigur hann.

– Eg vildi vita, um hetta var nakað, hóast eg visti at tað ókenda ikki er vandaleyst, so var tað betur enn at liva í óvissu um, hvørt hetta forholðið var nakað ella ikki, sigur hann.

Jocelle sigur, at hon merkti væl á Linda tá, at hann var eitt sindur bangin fyrri at koma allan tann langa vegin til Filipsoyggjarnar. Sjálf var hon eisini eitt sindur nervøs, tá tey lögdu ætlanir um at møtast, hóast tey bert vóru vinir tá.

– Vit funnu tó skjótt útav, at tað var fantastiskt at hava hesar dagarnar saman, og vit valdu eisini at gerast par tá, sigur hon.

Lindi var tungur í huga, tá dagarnir saman við Jocelle vóru lidnir,

og hann skuldi aftur til Føroya til vanliga gerandisdagin. Tað gekk tó ikki long tíð, aðrenn næsti ferðaseðilin varð bókaður, og ein mánað senni var hann aftur á vitjan hjá Jocelle og hesaferð steðgaði hann longri.

Tá hann kom aftur til Filipsoyggjarnar fóru tey til heimbyin hjá Jocelle, soleiðis at Lindi kundi møta familju hennara. Øll familja hennara var savnað har, flennir Lindi, og tað var fyrstu ferð nógv teirra møttu einum útlendingi.

Spurd um, hvussu familja hennara hevur tað við, at hon møtti einum útlendingi og flutti til Føroyar, sigur hon, at tað skilja tey í grundini væl.

– Eg var umleið 16 ár tá eg flutti heimanífrá og gjørdist sjálv-

bjargin, so tey stóla uppá, at eg taki rættar avgerðir. Tey virdu avgerðina hjá mær um at flyta við Linda til Føroya. Tað er tryggari her í Føroyum enn tað er á Filipsoyggjunum, so tað skilja tey væl, sigur hon.

Hon greiðir frá, at hóast hon saknar familju sína og heimlandið, so hevur hon sett sær fyrri, at fáa sum best burturúr.

– Alt er annarleiðis her, og rugbreyð er ikki tann maturin mær dámar allar best. Eg eti tað tó, og eti eisini næstan allan føroyskan mat, sigur hon.

– Familjan hjá mær saknar meg, og tá Lindi og eg skuldu gifta okkum, so spurdu tey eisini álvars-

